

Молодежка

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Ч. 7 (125)

ВЕРЕСЕНЬ

1955

ЗНАЙТИ ШЛЯХ ДО КИЄВА

Цьогорічні Свята Весни, Пластові Тижні, Крайові Зустрічі й Табори у З'єднаних Державах, Канаді, Аргентині, Німеччині й інших країнах світу за нами, і сьогодні ми, Товариство, збираємося знову вже при вересневій ватрі, щоб підвести підсумки наших зайнайтів, ствердити в нашій пам'яті і свідомості те, що вони нам дали.

Докиньте дров до вогнища, Друзі! Подруги, щоб високо знялося по-лум'я, щоб відблисками спогадів пронизувало темряву ночі, щоб осівчувало нам довгі осінні зимові дні, заковані у граніт міських вулиць і площ.

Проходили цьогорічні наші святкування під гаслом „Київ — столиця України“. В наших зайнайттях, в наших гутірках — за спогадами наших батьків і братів, за писаннями наших поетів, публіцистів і вчених ми вичаровували величну візію матерії українських земель — Золотоверхого Києва. Ми вивчали його історію, його славне і повне великих і трагічних подій минуле, ми снували казку про майбутній наш повертор до столиці українських князів і гетьманів, до столиці відновленої Української Держави.

Ми зазнайомилися з Києвом не тільки з описів і розповідей. Про його славу і могутність, про його велич і красу говорили нам пам'ятки — картини, фотографії й речі, що збереглися як святоці по українських домах, по українських музеях й осередках на чужині. Ми запаловали вроцісті ватри, щоб живою горіла пам'ять про серце нашої Батьківщини і наші канадійські друзі і подруги запалили вічний вогонь перед грудкою рідної української землі, привезеної їм із Києва іхньою приятелькою чужоземкою.

Докиньте дров до вогнища, Товариство, щоб осяяло воно ясним полум'ям наші серця й очі, щоб горіли вони вогнем запалу й любові до далекої нашої столиці, до далекої української землі не тільки сьогодні, але й завтра і завжди в майбутньому.

Під час наших зустрічей, святкувань і гутірок ми визначили собі мету: Київ — столиця України! Знайти шлях до нього, прокласти дороги й мости, що завели бы нас до Святої Софії і на святі гори Києва — це завдання, що його треба виконати.

Пам'ятник св. Володимирові у Києві над Дніпром

І довершити це завдання зможемо всі ми і кожний з нас окрема наполегливою працею над собою, над поширюванням свого знання, над здобуванням фахового вишколу. Тільки тоді, коли ми станемо на ноги, коли ми будемо чимось, коли з нами буде рахуватися чужоземне оточення — тільки тоді ми зможемо здійснити нашу мрію: вернутися до Києва. Щоб здобути нашу мету, для цього нам треба бути командантами майбутніх полків, капітанами майбутніх кораблів, пілотами майбутніх літаків, інженерами майбутніх шляхів і мостів — будівничими того, що зветься Державою!

ПРО СТРІЛЬЦЯ-ГЕРОЯ СЕВЕРИНА ЯРЕМКЕВИЧА

Це був молоденький хорунжий зі сотні Мельника. Коли згинув четар Балюк, він перешов до сотні Вітовського, як заступник сотника. Мав за собою вже великі заслуги і славу. За геройську поставу в бою на Маківці мав хор. Яремкевич серед стрільців загальну пошану, а від австрійської команди велику срібну медалью. Був товаосійський, скромний, природний, ніколи не виявляв уподобання у своїх воєннихсягах, ані в своєму старшинському ступені, хоч в тих початкових роках не легко будо стало сепел УСС-ів офіцером. У службі був вимогливий. А що вимагав від себе куди більше, як від стрільців, вони радо виконували, за його прикладом, найважчі завдання та видежки, між чим не вистерпні не раз умовини воювання.

Осінню 1915 р. ходили чоти сотні Вітовського по чегазі в Соснову виставляти полеві стопожі за ріку Стрипу. Подорожі почували в хатах опорожненого села Семиковець. Яремкевич спав на незастелений лаві. Стрільцям було ніякого, вони пропонували своєму командантству ліжко з сіном, але він відмовлявся, бо ще в Карпатах, моряка, пливши до невиголі і не хоче підвикати.

В австрійській армії старшини

переважно вели себе йнакше. Вони дбали про свої вигоди, недосижкі для вояків. У боях звичайно не було їх там, де небезпека найбільша.

I між УСС-ами траплялися іноді старшини такого типу. Але ті, що тішилися загальною пошаною й любов'ю, що надавали тон стрілецькому життю, та вийшли в історію УСС-ів, дбали завжди про стрільців більше, як про свої справи, та не шукали вигод, що для них недосижні.

Яремкевич був одним із найкрасіших старшин цього типу. У нього був хист, як у мало кого старшин, підвищувати військову й моральну вартість стрільців без одного слова, самим своїм прикладом: відвагою, гартом, зрівноваженістю у спільніх із ними небезпеках і винесливою „гарівкою“, як чимось звичайним, самозрозумілим, буденним.

Одного ранку, в жовтні 1915 р., Москалі напали на всі стрілецькі сторожі за Стрипою. Стрільці відступили. Команда бригади, до якої вони належали, хотіла мабуть зорієнтуватися, чи це місцевий напад, чи початок великої дії, бо наказала УСС-ам, щоб відібрала свої становища, наступаючи на недалекий ліс. З ними вислала також одну румунсько-мадярську сотню.

Москалі відразу почали „пражити“ нашу розстрільну з гармат. Гранати падали довкола з несамовитим ревом і розривалися з громовим гуркотом. Яремкевич стояв за розстрільною і спокійно командував: „Другий рій вперед!“ „Четвертий і шостий рій вперед!“ Стрільці підбігали й миттє лягали, стараючись використати для захищення кожну нерівність поземеля, а він ані не схильявся. Його голос задержав спокійний, розмовний тон. Його незламна відвага і всеціле панування над своїми нервами удалялася і стрільцям.

Тим часом із правого крила розстрільної, де були Мадяри й Румуни, долітали крики й стогони. Це вони під обстрілом зблисили з переляку артилерії на гурму, як вівці. Московський артилерійський зорець очевидно помітив та звіговисько, бо гусіни поспипалися там гармати, що богатою поранили й побили. А в Уссесії не було втрат. Старшина з бригадної команди, що з-за Стрипи слідкував за ходом подій, зорієнтувався, очевидно, в свій задумах Москалів, та наказав нам відступу.

Опісля стрільці обсадили окопи за Стрипою, щоб боронити переходу. Щодня, з ранку до вечора були вони — сєто сотня Вітовського й Мельника — під лютим обстрілом ворожих гармат, бо ворог хотів сме там перейти ріку.

Раз надвечером, коли стрілянина вже затихала, пішла окопами сумна вістка, що наш хорунжий важко ранений. Гурт заужених стрільців зібрається коло його землянки. Винесли його на ношах санітарі. Був непримітний. Виглядав ще молодіше, як звичайно, майже по-хлоп'ячому. — Це востаннє бачили його стрільці. Того ж вечора приніс вістку санітар із Першої Помочі, що він помер, не відзискавши свідомості.

Поховали його при дорозі, коло Соснова. Його стрільці не мали змоги бути на похороні. Лише пізніше, як затихли під зиму бої, ходили вони інколи до праці попри його могилу. Була вона невелика, обгорнена і старанно оформленена. На хресті напис: За воля України.

Добігає вже 40 років, як він погиб. Його діяльність і геройські вчинки лягли в основу великих стрілецьких осягів і неменшої слави. Та він сам у нас забутий. Лише його стрільці, хто з них ще живий, зберегли про нього пам'ять, повну подиву.

М. Заклинський

УКРАЇНСЬКІ ПЛАСТУНИ В АВСТРАЛІЇ

Пластуники і пластуни Пластової Станції в Сідней, Австралія, відзначають від час Свята Юрія, що відбулося на пластовій площі в Інглборні, 40-ліття вимаршу Українських Січових Стрільців в поле і вітають присутніх на святі УСС-ів: д-ра Ст. Винницького, інсп. Дубника й інж. Хилька. Після уроочистостей відбулася свято-юрівська патрія.

ЛЕГЕНДА ПРО КЕРМАНИЧА

На верхах голосили трембіти, і Марковому батькові зложили на ладу руки на хрест. Не треба було нікого просити; сусідки заводили, як у грубі, а Калина, Маркова нена, ломила руки над небіжчиком:

— Тож то я діжалася доленьки, Іванку, від тебе! Хто буде тепер мій господар у хаті? Хто заробить на дрібні діти?

— Так нам та несамовита ріка додігала!

— Неодного дреджин проковтне, Лукавий закрут!

— Найкращий керманич не всокотиться.

Поховали Маркового дедю в смерековій домовині, поспівали „Со святими упокой” і порозходилися до хат. День був дощовий і ріка в долині металася, як лята змія. Вікна Калиніні хати позаходили парою, а Калина втирила шорас рукавом червоні повіки. Діти, яких завжди було повно в хаті, позалазили за піч, тільки Марко, тепер дванадцятирічний газда, зашився в куток під мисником.

— Вже нема деді... — думав він заєдно. — Як буде тепер? Приде щось зовсім нове, але що?

Перше прийшла ніч. Калина сиділа при запалені свіці зажурена, слаба. Заки засіріло, хтось застукав у двері: „Відчини, Калино!“ Калина метнулася до дверей, і в хату ввійшов тяжкий кроком її брат, Юрко. Почав озиратися і побачив Марка.

— Він ще дитина, Юрку, — озвалася боязливо Калина.

— Яка там дитина, — парубок! Хтось же мусить на тебе й на ді-

ти заробити. Ходім, Марку.

Марко вийшов за Юрком. В сінях Калина захліпала, що він „сарака“ а світанок був холодний, аж до кости добирається. Але вгорі над ялинами світлини зорі, як бджоли, що вилетіли з вулика.

— Ти вже був на дарабі? — спитав Юрко.

— Був... з дедьом, — відповів Марко.

— Будеш тепер дедю заступати. Ішли мовчки верхом гори, потім почали спускатися плаєм над ріку. Почекали перекликування легінів і вже можна було розрізнити їх між деревами, як в'язали сильними руками колоду до колоди, сплав до сплаву.

— Ходи помагати, Марку! — кликнув хтось, і Марко підібіг, але його примерзлі руки не могли принести легінів великого хисту.

— Дивися, яка ціця, які в нього білі долоні!

— Коло мами за грубою сиділо і голубці зі салом заїдало.

— Краша б йому паничком жити, як легінєм на дарабах, — кепкували парубки.

— Оставте хлопця! Ходи на дадрабу, Марку. Твое весло тут коло керманича. Уважай, що він каже, і сокотися! Юрко не паньковався з Марком. Може й справді Калина розпостила хлопця, думав.

Марко взяв своє весло. Долоня не могла ще обййтися його довкола. Якже він буде веселувати? Щоб піднести весло, він мусів налягати на нього цілим тілом.

— Матінко Божа, Господоньку мій! — молився хлопчуна.

— Гей! — понеслося лісами, і дадрабу відбили від берега. Черемош повився, як зелена гадюка, тільки піні піднеслися берегами.

— Ісусе, місяця срібненький! — Марко обгорнув весло двома руками і пріпер до себе. Ніколи йому не здавалося, що Черемош такий бісунуватий.

— Сокотися! — понісся голос керманича. Білі камені летіли, як на крилах, дараби назустріч.

— Підноси весло, Марку! Дара-ба закрутила півколо і помчала, як хвостата зоря. Бігли ліси на верхах, села, розпорощені в надбережних садах, лупакові скелі, хитрі закрути, водолади, як бинди. Вже й Со-кільське минуло (без „гантача“ — слава Богу), а ріка вилася красно до сонця, що зійшло над буками.

— Мама готовить снідакъ... деді вже нема... — сльози дусили хлопця. А легіни півдистували собі під чорним вусом і перекликувалися. Нараз усе замокво: кожний нагострив зір і зайняв своє місце. Та сива скеля, те кругре плесо під нівою — то дреджин. Здавалося, що летять стрімголов у „нечистого“ крутіж!

— Ісусе, сонічко ясне! І сталося те гаряче бажане, що сповняється тільки дуже чистим, дуже простим душам:

— Я тут, — сказав при кермі Ісус. Палають лагідні очі, так мирно, як ладан у церкві. — Не бійся; Я — твій керманич.

— Піднеси весло — о! — Хлопець підніс його, повний віри. Чорне плесо зникло за дарабою. Тоді він почув себе дужим, як дзвінниця, і почав перекликуватися з легініями.

Віра Селянська

КУРС ВОДНОГО ПЛАСТУВАННЯ В БАБІЛОНІ, Н. Р.

Спікер, ст. піл. Н. Кольцьо, зголосував командантів ст. піл. О. Гаврилюкові відкриття Курсу.

Вч. о. І. Теодорович, парох Бабілону, посвячує пластове вітряльне судно.

ВЕСЛИ, ВЕСЛИ!

З ХРОНІКИ ВОДНОГО МАНДРІВНОГО ТАБОРУ „БУРЛАК”

Понеділок, 5. липня: В дорогу! Виrushаємо з місця 13-тої ради Ватаги трьома повними автами і — через Торонто — на північ. Год. 17.30 — розташоюємося над „Озером Двох Рік” і йдемо спати без церемоній, бо навколо багато туристів, яким не хочеться перешкоджувати.

Вітвоторок: На снідання знову їмо ковбасу і яйця — щоб не зіпсувається. Сват, наша команда, заявляє, що „погода, а в небі дзвонить!”. Юнаки пишуть картки до батьків, а булава до „шишок з Олімпу”. Завантажуємося з мішками й усім на 10 „кену” і починається, під звуки Трубчиних фанфар, наше „весли, весли!...” Інтенданське кену починає підмокати, і, щоб себе облегшити, роздає яблука.

На безлюдному острівці на озері Опіонго — відкриття табору. Погода перестала „дзвонити” і на відміну „севкнув дощ”, а потім буря з громовицею і хвилями на воді. Перетягнене й підмокле кену з Клюмбом і Джеком десь губиться і їде поголоска, що обидва інструктори від плавби й навігації потопилися.

Увечорі, на березі, Петронеля дає спіртові таблетки, щоб розпалити ватру, але це не помагає і тоді розпалиємо березовою корою — як написано в книжці.

Потім ще мудра гутірка, всі учас-

ники сушать зуби, сорочки і т. ін. до вогню. Зроджується мрія бурлацькі: мати азбестові штанці, щоб їх можна кинути до вогню й висушити, а рівночасно випалити увеселі бруд...

Під ніч починає синіти небо, але воно синє з зимна...

Середа: Починається від „портаджу” — переносу човнів на голо-вах. Тяли нас „мухарі”, але Джек потішав „не журися, той комар, що тебе кусає і так здохне, бо він має іншу групу крові!”. Пливемо посеред безлюдних лісів під ясним сонцем. Пристаемо на обід, там же й відбувається ліцитація погублених речей. Продано:

штани — за чотири дні воження казанів

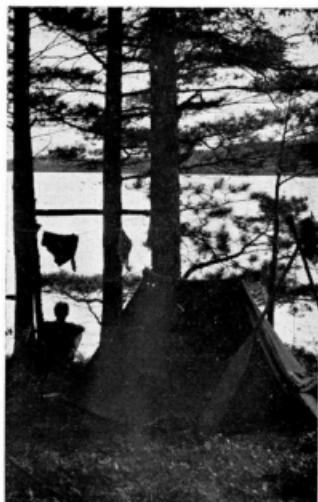
Їдунку — за чотири дні рубання дров

дощовик — за два дні миття казанів

черевики — за три дні відчинювання пушок.

По обіді запливаємо в ріку. Назустріч нам виходить з нетрів рогатий лось, й оглянувшись нас, іде за своїми справами. Наши човни тихо посувуються між водними лілєями. Увечорі при ватрі гутірка: „чому ми мандруємо?”

Четверт: Виrushаємо в холодну мжичку вниз річкою, переносячи човни через загати, що їх будували ще перші лісоруби в минулому столітті — і бобри. Повно всяких не-

Увечорі над Озером

Фото: Мунью

сподіванок — каміння, бистрини, шиноти. Під вечір запливаємо на озеро і на гарному березі при ватрі Джек і Клюмб оповідають як вохи ходили на Мон Блян. Чи буде завтра погода?

П'ятниця: є сонце! На снідання „асфальт” і різні додатки до того. Далі мандруємо попри безлюдні зелені береги. Ми, „четири бджілки”, з'язуємо два кену докупи довгими дрючками і пливемо, як „гувавува-ава” — мурини з Конго. Потім ще дочіпнамо вітрило — і спільчуємо всім „веслокам” інших човнів. Пообідні вправи з рітівництвом, сигналізація та змагання в плавбі на одну милю.

Субота: Переїздимо озеро Діксон і починається шостий лігодинний „Портаж Довгого Носа” лісовою стежкою. Проклинаємо стихенька, але „премо” заваяє. Вся радість по стороні комашні, що досуху п'є нашу кровцю... Озера досягаємо тоді, як у нім вже топиться червоне сонце. Всі потомлені, отже тим разом нема ватри й гутірка. Незабаром всі б'ють хропака...

Неділя: Збираємо решту човнів, залишених вчора в лісі, ще кілька менших переносів і ми назад на нашому Опіонго. На пісковому березі — дозвілля.

Потім плавба до місця першого нашого постю — там ті, що „здають” картографію, відшукують за-копані харчі. При останній ватрі мова про три головні пластові обо-

Учасники водно-мандрівного табору „Бурлаків” пливуть по озері Опіонго в Альгонкіні Парк

„Перелетні птиці” стали однією родиною, але й у вирю їх вабить рідний край (Лист до подруги у Нью Йорку)

Ти просила написати Тобі дещо про нашу Курінь, але я насправді не знаю з чого зачинати, хіба найкраще „з кінді”.

Отже, я знаєш, „кожний початок є тяжкий” — так було і в нас. Заснували ми Стежку ст. пл.-ок „Перелетні Птиці” лише в чіврі, бо ще не було тоді в Вінницегу пластиуном (забув квітень 1948 р.), але вже незабаром почали ми рости. Створився гурток, далі другий, а далі так „поросяли пір’я”, що треба було Курінь творити. Назви не відрізнялися, а навпаки — закріпили їх на папері (як затвердження Куреня з ГПС) і в своїх серіях на вікі. І так Пласт дістал 14-й Курінь Ст. Пл.-ок, а Вінницег більше клопоту на свою голову. Бо ми твердо „загніділися” на тутешньому ґрунті і свого місяця нікому легко не відступимо. Недавно дістали „молодий нарибок”, зросли ще більше в силу і тепер не приступай до нас, або принайменше мовчи, бо... „заговоримо” на смерть.

А що сидіти дармо не можна (і не дають), працюємо в більшості (дво-третіх) новацькими і юнацькими виховницями. Решта ще школиться сама, а ще інша найменша „решта”, яка хотіла належати до категорії людей вільних від пластових турбот, перестала існувати, коли тверді закони жіночого Коша викликали „на старт усе, що живе”.

Однак запрацюватися теж не можна, тому для власної премісності робимо вишкільні тaborи. Правда, не довгі вони, але за те, „чуюш” їх тижнями опіся. Був вже та-

кий, де ми до останнього поту вправляли семафор і Морзе, які вийшли в темряву до того ступеня, що в сні привиджувалися „довгі-короткі”, а сновиду, яка до місяця блукала по таборі, стійка зупиняла лише семафорними знаками. Далі хотіла Команда (це все з наших „Птичок”) вишколити нас на будівничих і тому ранку до самого вечора ганяла нас зі скрирами, пилками й шнурами по лісах і дебрах, казала будувати не лише якісь скронарища й колиби, а ще дарабу захотіла і то таку, щоб нею можна було іхати і по Черемоші. Зрештою Команда! — чого їй тільки не захочується на таких спеціалізаційних тaborах, хіба Ти не знаєш сама? — Був ще один: спортивно-шкільний. Цей — це друга категорія. Тривав лише цілий тиждень, але м’язи донині маєш натягнуті, як струни.

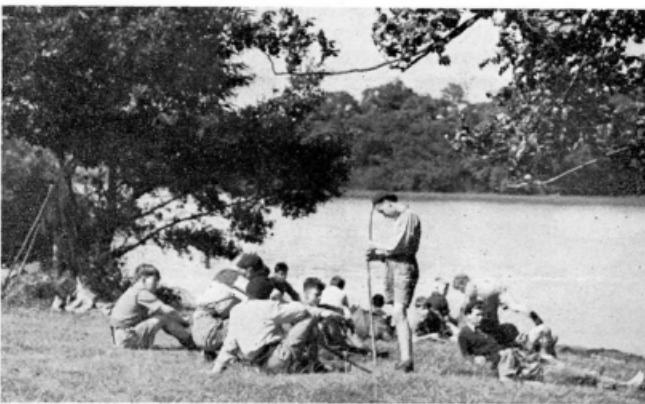
Вічно таборувати не можна, бо літаємо і так лише 5 місяців, тому робимо рух і в зимі. Влаштовуємо прогулки пів-або однодені, коли температура не є занадто тепла, от та 15 Ф. Щоб мати раз в рік нагоду „описатися” своїм „красномовством” напередодні свята Миколая перед зібрану Станіцию.

„вилазить з пекла чортік”, який не жалує нікого і всі провини пластив, „вольні чи не вольні”, показує перед очі. „Дістаеться найбільше самим пластиункам, однака „чортік” не минає „на сухо” і чоловічого Коша. Є ще всякі інші імпрези — „Андріїкі”, літературні вечори, свята книжки і т. п. для громадянства. Є теж і колядка, і щедрівка (до захріплю горла включно), і „свячене”, і свята Весни, — але де їх нема?

Не подивуєшся тому, що на пропозиції нашого існування як Куреня, подружили ми з собою. Хоч зійшлися тут пластиунки не лише з різних тaborів Німеччини чи Австрії, але теж і з різних частин України, в спільній праці, турботах чи щасті створили одну „птичу фамілію”. І хоч багато „Птиць” помандрувало і в Торонто, і у Монреаль, одна ж ми з Нью Йорку залетіла — „старого гнізда” ніхто з нас не кине. Дочекалися ми теж вже зовсім малолітнього „нарибу”, який як вирощування, за протекцією своїх мамів матиме заповнене місце в нашему Курені.

А як (співаемо у своєму кур. гимні): „по зімі весна ще прийде і настане чудній май, і з далекого вітру ми повернем в Рідний Край” — традицію нашого „гнізда” візьмемо з собою і будемо далі пластиувати там, аж „заспівів з пластиунками розом Рідна нам Земля”. Гонівітер

УКРАИНСЬКІ ПЛАСТУНИ У ВЕЛИКІЙ БРІТАНІЇ

Група юнаків I-го Куреня ім. полк. І. Богуна в Англії на прогулці.

(Курінь, що нараховує 22 юнаців, засновано влітку 1954 року, під час відбудування пл. табору. Члени Куреня живуть в різних місцевостях Англії і нотроязі року діяльність його і зв’язок між членами відбувається з допомогою листування. Провід Куреня: П. Петренко — курінний, Ю. Модчанівський — писар, М. Курпіта — господар, А. Курдиновський — хорунжий, добився вже чималих успіхів і сподівається ще кращих у майбутньому).

Фото: О. Марченко

Мокрій Квак

ІЗ ПОЛОНИНИ ПІВДЕННОГО ХРЕСТА

В той час, як Ви засіли навколо багаття, щоб достойно відзначити свято нашого Патрона — св. Юрій обговорити пляні нових мандрівок і таборів, що іх Ви хочете відбити вілкуті, ми — по цей бік земної кулі — в далекому австралійському Мельборні позасідали, щоб зробити підсумки нашої діяльності, наших таборів і мандрівок, що іх ми відбували в той час, як у Вас — у ЗДА, в Канаді, чи в країнах Європи — володіла зима зі снігом і морозами. В нас, коли пишемо цього листа, починається зима, що не принесе нам снігу, а тільки дощі і ходливі вітри.

Але ї у зиму ми не дармоюмо. Минулой зими ми пластивали, підготовлювалися до пластових проб і крім того, здебільша заходами нашої сестрички Оксани, ми поставили тут у Мельборні на закінченні Місіонерської Культури — дитячу оперу Миколи Лисенка „Козу Дерезу”. Таку справжню „Козу-дерезу”, що її проходили на базар Жиди, що її купив старий Дід і що всього не було. Козі з вподобі вона втекла до темного бору, щоб сковатися в Лисиччині норі. Правда, це дуже сумна історія, бо не легко було вигнати Козу з цієї Лисиччині норки, але з допомогою всіх зірвів, а іх було дуже багато, Рак-неборак витягнув непрошено гостя. Коза вправдалі всіх страшила, що поколо рогами, однак Рак показався найхоробрішим, сміливішим із Зайчика, і за

Вовчика-Братіка, і за Медведя-Ласуна.

Наш цьогорічний табір відбули ми в Південній Австралії. Його можна назвати навіть „мандрівним табором”, бо проїхали ми понад 1000 миль і, не зважаючи на все, дуже задоволені. Ми вибралися в гости до наших пластиунів в Аделайді і спільно з ними провели наш табір „Чорноморців” в Альдінга — над морем. Пройшов табір успішно, що можна завдячувати командантові пп. сен. д-рові Бурачинському, як теж проводові Станіці в Аделайді, що доклав всіх заходів, щоб наше гостинство проходило якнайкраще.

Вернулися всі ми загорлі від сонця, яке нас щедро, на перегоні з червоним піском припікало і зараз же почали ходити з колядою на наші залишені в Европі.

На закінчення нашого літа ми відбулися ще дві прогулки до „бушу”. Це були радше малі експедиції, бо братчик Ростик й Іван мусіли протинати шляхи своїми „бушнайфами” і не раз нам уже здавалось, що вони загубилися в гущавині, але наш коштовний, що в нього такі страшні вуса, завжди зумів вивести нас на стежку. Під час наших мандрівок ми пізнали нових приятелів: передусім молоду панагу, яка з радості викинула Ореста в палац, та опусків, які нас відвідували, щоб вкрасити хліб, що його вони вельми люблять.

На закінчення нашого цьогоріч-

ПРИВІТАННЯ З ВІННІПЕГУ

*Сердечний привіт
87 Українські пластові
дружини в Укробороні
Парку час фестиваль
нечервоним переселенцам Реджай
чії проводили Укробороні
і Годзіка.*

*Активу та сан-а
друж. с. с. - а
Лідеру та сан-а
Реджай. посол /*

УКРАЇНСЬКА „КОЗА ДЕРЕЗА“ В ПІВДЕННІЙ АВСТРАЛІЇ

Пластове юнацтво і новацтво — учасники дитячої опери „Коза Дереза“ виведеної в Мельборні, Південної Австралії.

ного пластиування ми влаштували Пластовий Тиждень, що ним хотіли ми відзначити достойно нашого патрона св. Юрія. Мусіли ми опровергувати це свято не серед лісу, але в залі Народного Дому, бо по-года нам не дуже сприяла. Цей Пластовий Тиждень складався із двох частин: в суботу 30. травня ми були гостями фестину і на його закінчення ми повторили „Козу Дерезу“. Тиждень опісля ми засіли навколо нашої ватри, і хоч падав дощик, нам здавалось, що сидимо ми не вдалося в Аделайді, але біля ватри десь під шумом горганських ялин чи серед золотих ланів Підділля. І здавалося що нам, що навколо ватри сидить з нами вся пласта братія, розсіяна сьогодні по всьому широкому світі.

Тепер, коли почалася в нас зима, ми готуємося, щоб — як тільки сонце пригріє — знову відновити наше таборування і мандрування. А може Ви прийдете до нас? Гостям раді!

Мельборн, Австралія
в травні 1955 р.

**ПОШИРОЮТЬСЯ
„МОЛОДЕ ЖИТТЯ“
МІЖ УКРАЇНСЬКИМ ЮНАЦТВОМ!**

Поштова Печатка цьогорічних свят
і зустрічей Канади

КУТОК ФІЛЯТЕЛИСТА

ПОВІНІСТКИ З ПРИВОДУ КРАЙОВОЇ ПЛАСТОВОЇ ЗУСТРІЧІ КАНАДИ

Пошта Крайової Пластової Зустрічі Канади зарезервувала для філіялецтві 100 серій повіністок, що вийшли з приводу Зустрічі, яка, як і цілій 1955 рік, проходила в пластовій праці під гаслом „Київ — столиця України!“ Ці повіністки не складали листи з наклеєними приватними українськими марками — з київською тематикою та з пояснюючим текстом. Марки касовані печаткою пошти Зустрічі.

Цінні серії й орємні повіністок такі:

1. Серія складаних листів з текстом а) лист з маркою УНР. 22 січня" з текстом б) " " " " Дзвінниця Лаврів з текстом в) " " " " Педагогічний Музей з текстом г) " " " " Оперний Театр з текстом г) " " " " П.П.У. Софійська площа, без тексту д) " " " " УНР — Ярослав Мудрий, з текстом е) " без марки і тексту. Ціна серії \$1.—
2. Ті самі складані листи поодиноко (т. ід — вічериані) 10 є
3. Фотокартики церкви Золотоверхого Михайлівського монастиря 50 є
4. Листок з маркою УНР. Педагогічний музей 5 є
5. Листова конверта стандартного формату з філієтною печаткою „Київ-столиця України!“ — уживаючи до 29. 7. 1955 (до I Зустрічі) 2 є
6. З зеленою печаткою „Київ-столиця України!“ — уживаючи від 30. 7. (від Зустрічі) 2 є

Заввага: р. ла — д. 2, 3, 4 перестемплювана печаткою польової пошти Зустрічі. Поштову оплату за посилку платити замовляючий. Замовляти:

STEPAN GELA
752 Markham St. Toronto 4, Ont.
Canada

Задовілені пожертви на пресовий фонд допомагають нам у великий мірі видавати „Молоде Життя“ й „Гутуясь“ правильно і безперервно.

ПЛАСТУНИ В СВІТІ

ТРЕТИЙ КРАЙОВИЙ ПЛ. ТАБІР В АРГЕНТИНІ

На припині цього і в першій половині березня ц. р. відбувся в Пунта дель Індій (150 км. від Буенос Айрес), третій крайовий пл. табір в Аргентині за участю 83 юнаків (—ок) і новаків (—ок).

В таборі взяло участь пластове братство з Буенос Айрес, Беразатегі, Гудсону, Беріссо і Кордоби (48 хлопців і 35 пластунок). В рамках цього табору відбувалися три підтарби для новаків, для юнаків і для юнів (мід. штартами). На 1 січня 1955 р. в Аргентині було 254 пластунів (в тому 99 пластунок).

ШОСТА ЗУСТРІЧ ПЛАСТУНІВ АРГЕНТИНИ

Дня 8. травня ц. р. на „Зеленому Клині“ в лісі б. Гудсону відбулася з нагоди Свята Юрія шоста зустріч українського пластунства Аргентини. В зустрічі взяло участь 82 пластунів і пластунок з п.л. станиць Буенос Айрес, Беразатегі і Гудсон.

СВЯТО ВЕСНИ ТОРОНТОВСЬКОЇ СТАНІЦІ

В днях 25 і 26 червня на фармі братів Гуменюків б. Торонто відбулося Свято Весни Пл. Станіці в Торонті за участю 110 пластунів і пластунок в першому дні (субота) і за участю ок. 250 пластунів і пластунок в другому дні (неділя). Під час Свята Весни відбувалося складання пл. проб та існів вміостей, теренові гри та інші п.л. заняття. Кожній день закінчувалося пластовою ватрою.

ПРЕОСВ. КИР АМВРОСІЯ СЕННИЧИН ВІДВІДАВ ПЛАСТОВІ ТАБОРИ В ІСТ ЧЕТГЕМ

Епископ української Католицької Церкви з ЗЛА Кир Амвросій Сенничин відвідав дні 27. липня Пластову Оселя в Іст Четгем, де в той час відбувалася табір юнаків і табір новаків. Владінку віталі під проводом п.л. сен. М. Раковського, голови Крайової Пластової Старшини ЗЛА, адміністратор табору п.л. сен. Іван Сокчильє і командант табору п.л. сен. Юрій Федорович та п.л. сен. Орест Гаврилюк. На привітання співали під хор під проводом ст. п.л. Ковальчика. Пресв. Амвросій відвідав молебень при польовому вівтарі та узяв свого благословення учасникам новацького і юнацького табору.

КРАЙОВА ПЛАСТОВА ЗУСТРІЧ В ІСТ ЧЕТГЕМ, ЗДА

В неділю дня 31. липня ц.р. на закінчення табору юнаків на Пластовій Осели в Іст Четгем і на започаткування табору юначок на цій же Осели відбулася Зустріч пластунів і пластунок З'єднанням Деркал Америки. В Зустрічі взяло участь ок. 130 юнаків під проводом команданта юнацького табору п.л. сен. Йосифа Федоровича й ок. 160 юначок під проводом команданти табору юначок п.л. сен. Марії Логазі. Після служби Божої, що підіправила юнацькі і новацькі табори п.л. сен. Вір. о. Юстин Гірник, відбулася дефільє і потому на Всій Тропі уроочиста збірка в присутності Краєвого Команданта Юнаків п.л. сен. Тараса Дурбака, Краєвої Команданти Юначок п.л. сен. Ольги Кузьмович, референта виховних журналів при Головній

Пластової Булаві п.л. сен. Богдана Кравчува і гостей — президента УКК та гол. предсідника Українського Народного Союзу п. Дмитра Галичина, редакторів „Свободи“, п.л. Антона Драгана й Івана Кедрина-Рудницького та ін. Промовили коротко до пластового братства през. Д. Галичин і ред. Б. Кравчук.

ПЕРША КРАЙОВА ЗУСТРІЧ ПЛАСТУНІВ КАНАДИ В УКРАЇНСЬКОМУ ПАРКУ НАД ВІННІПЕЗЬКИМ ОЗЕРОМ

В дніх 30 і 31 липня ц. р. відбулася в Українському Парку над Вінніпезьким Озером Зустріч пластунів і пластунок західніх і східних канадських станиць. В зустрічі взяло участь 240 пластунів і пластунок з Торонто, Монреалю, Гамільтону, Вінніпегу, Едмонтону як теж з деяких осередків ЗЛА. Командантом Зустрічі, що проходила під гаслом „Київ — Столиця України“, був п.л. сен. Омелян Тарнавський, ЛЧ.

Зустріч започаткована архієрейською Службою Божою, що підіправив Пресв. Кир Максим Германюк в послуженні чотирьох священиків, які теж і виголосили глубоко-потрібну проповідь про благодать Божу над Києвом, велично і славно Українській Землі. Потім відбулася дефільє з запаленням „вічного вогню“ перед грудкою української землі, привезеної однією з канадських приятельок українським пластунам. Увечорі відбулася зустрічнота вітра з промовою голови Крайової Пластової Старшини Канади п.л. сен. Іоан Палії та виступами пластунів і пластунок, присвяченими Києву. Під час зустрічі в окремих шатах відбувалася виставка предметів і праш, звязаних з Києвом і його історією, що й допомогли влаштувати п.л. сен. Степан Гела і п.л. сен. проф. Ярослав Рудницький. Функціонувала під час зустрічі теж пластоста пошти — з марками, на яких зображені Київ, спеціальним печаткою і спеціально виданими повіністками.

ВИХОВНА ОСЕЛЯ І ПЛ. ТАБОРИ В АНГЛІЇ

В дніх від 31. липня до 31. серпня ц. р. в Осели Українській Інвалідів в Чілдінгфолді (Вел. Британія) відбулася виховна оселя для дітей і вишкільні табори для юнацтва, зorganізований КВОМ-ом в Англії.

ПЛАСТОВІ ТАБОРИ В МОНТРЕАЛЕ

Цього літа Пластова Станиця в Монреалі влаштувала два табори: один для юнаків, другий для новаків і новачок. Юнацький табір „Гора Макінка“ відбувся в часі від 26 червня до 10 липня в селі Вейл Перкінс, недалеко від американського кордону, на оселі „Ворхорт“, що й недавно відірвали від своєї фармі п. л. Телішевський і пластус-сеніор В. Білощевський. В таборі взяло участь двадцять юнаків. Командантом табору був старший пластус-скоб, студент теології П. Біланюк. Табір дав юнакам змогу відбуті першу і другу пластову пробу, навчив їх практичного пластування, дисциплін та порядку. Юнаки спали під штартами і самі виправили собі їсти. Багато уваги присвячено мандрівництву.

Новацький табір зазвався „Столичний го-

Учасниці таборів „Червона Калина” і Лисонік під час звіту обозної
— бузаній в таборі „Ненаситець” в Пунта дель Індіо
18. лютого — 6. березня 1955). Фото: ст. пл. Д. Пензак

АРГЕНТИНА - ТОРІЦ 1954
В'язнить вузли дружби — після юнацьких змагань, що відбулися
під час зустрічі чотирьох пластових станиць Аргентини.

род” і складався з двох підтаборів „Хрешчатик” (новаки) і „Золоті Ворота” (новачки).

ПЛАСТОВИЙ ТАБІР В АЛЬПАХ

Країова пластова команда в Німеччині влаштувала для пластового юнацтва літній відпочинково-виховний табір в Альпах. Табір складався з двох зовсім відокремлених частин — юнаків і дівчат, яких єдна лише спільна адміністрація, також спільні харчування і спільні Богоджежні. Дівочий табір носив ім’я

— Табір імені Л. Старницької-Чернихівської, а хлоп’ячий — імені ген. Т. Чуприкіна. Учасників табору було понад 60 разом з командою. Командантом жіночого табору була п-я Камарська, а хлоп’ячого — п- Рудько. Про прохарчуванням дбав інж. Ко- марницький.

„ПОКЛІН СТОЛИЦІ”

Третя Пластова Станція у Вінніпегу визада з нагоди Пластового Тижня в дніх 6-15 травня 1955 одноднівку „Поклін Столиці”, друковану на циклостілі. Одноднівка присвячена Києву із цікавішими матеріалами, друкованими у ній, треба згадати статтю Рос. п. н. Давні проци до Києва і статтю про сучасний Київ.

„НА ОБРІЯХ ВЕСНИ”

Команда Пластових Днів Весни метрополітальної Округи НЮ ЙОРК, ЗДА, вийшла під час відзначення свята Весни в Іст Четтем в дні 30 травня і р. за редакцією пл. сен. Івана Ніники одноднівку „На обріях Весни” з матеріалами, присвяченими Патронові Пласту св. Юрію і столиці України Києву. Одноднівка багато ілюстрована рисунками і фотами.

З ПЛАСТОВОГО ГУМОРУ

„ДОБРЕ ДІЛО”

Три новаки в таборі зголосили своєму опікунові, що за його вказівками вони разом робили добре діло в кухні.

— О, це дуже гарно — зрадів опікун.
— Шо ж ви робили?
— Я поміни тарілки — сказав перший.
— Я погнатірав — хвалився другий.
— А я позбирав всі черепки з цих тарілок і викинув на сміття — закінчив, третій, синок самого ж опікуну.
(ОМБУ — Буенос Айрес)

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ВИХОВНИХ ПЛАСТОВИХ ЖУРНАЛІВ ЗЛОЖИЛИ

Христя Паліт, Монтгомері 0.73 дол.
Пл. розв. Зиновій Голубець, курінний Підр. Курена Юніаків ім. Б. Вишнєвецького у Клівленді, як пл. заробіток з ведення гандебори на забаві Рідиной Школи 10.— дол.
Мел. Вол. Сенежак через пл. сен. В. Дармохала, Вест Орендж, Н. Дж. 5.70 дол.
Куріна Команда Підр. Курена УПІО ім. Поля I. Богуна в Гартфорді на нагоди дня свого Патрона 5.— дол.
Новашкія Гіндо „Лісове Царство” в Еммонтіон через ст. пл. І. Стадника на „Готуїсь” 14.— дол.
206 Відділ „Провідніння”, Ню Йорку, на прес. фонд „Готуїсь” 25.— дол.
Куріна Юніаків ім. княгині Ольги у Клівленді, Ог., з улаштованої пл. вечірки 6.— дол.
„Соловейкі” з Гартфорда, новацький заробіток з Тижня Пластиуни для на передплату „Готуїсь” для новачок у Німеччині 1.— дол.
Пл. сен. Денис Бедарський, Ньюарк на Плес. фонд „Готуїсь” 10.— дол.
Рій новачок „Бідліка” в Торонто із власного заробітку через виховницю ст. пл. Христину Волинську 4.65 дол.
Владимир Й. Груш Гнатюк, Сент Бенед. Інд., колядя відбута разом з Оксаною і Марійною Сакалово 11.— дол.
Гіндо новачок „Лісові Квіти” і „Сосніві Квіти”: Ню Йорк, Н. І. із імпрезы „Свято книжки” 15.— дол.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Вогонь Орлиної Ради. ч. 11. Олініаджий круг братчиків і сестричок. Ню Йорк Торонто, Червень 1955. 4-ка, стор. 33+2 стор. ног.

Матеріалі і напрямки для тілівиховної праці серед новачків.

Листи Двохнічного Зв’язку. Бюлєтень І-го Курена УПІС ім. Степана Тисоцького. За редакцією проф. Северина Левицького. Ч. 3 (28) за липень 1955. 4-ка, стор. 23.

Пластовий Листок. Для внутрішнього вживання у українських пластунів і пластунів у ЗДА. Відає КПС у ЗДА. Ню Йорк — Дірктр., Ч. 4 (18) за серпень 1955. 4-ка. Стор. 56-66.

Журавлі. Орган „Чоти Крилатих”. Ню Йорк Вінніпег — Міннеаполіс, 1955. Ч. 2. 4-ка. Сторін 22.

Лесек Гладкій, Гаррісбург, Пл. 1— дол.
Новачки „Лісові звірятка” з Джерзі Сіті, Н. Дж. 5.— дол.
„Лісові Мавки”, Ню Йорк. Н. І. із пластового заробітку 6.50 дол.
Новачки „Соловейкі”, Гартфорд, Конн. 3.— дол.

Гіндо „Лісові Звірятка” Джерзі Сіті із забави в дні 13 лютого ч. р. 10.— дол.
Всім жертвотворцям ширпа подяка від Головної Пластової Бузані, Редакції та Адміністрації виховних журналів.

Складаючи похвальні на Пресовий Фонд Від допомагати їх видавати і робити все кращими і цікавішими.

В БІБЛІОТЕЦІ ВОГНОУ ОРЛІНОЇ РАДИ появилось:

Т. САМОТУЛКИ

„25-РІЧЧЯ НОВАЦЬКОГО РУХУ”

Незвичайний щікавий історичний огляд діяльності пластового новацтва в рр. 1924—1949, ілюстрований вкладком світлин (понад 30 образків) і необхідною книжечкою для кожного (-ї) пластового (-ї) віковикона (ші).

Ціна 1 долар.

Замовлення просимо слати на адресу OLEKSANDRA JUZENTIW
273 E. 3-rd Street New York 9, N. Y.

Молоде Життя
ЖУРНAL ПЛАСТОВОГО МИСІАСТВА

„MOLODE ZYTTIA”, Journal for Ukrainian Youth

Відає „Молоде Життя”, зареєстрована корпорація.

Published by „Molode Zytta”, Inc.
New York, N. Y., USA.

Редактує Колегія.

Загальна Редакція й Адміністрація виховних журналів: Богдан Кравцов
2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна \$20.00. Річна передплата (10 місяців крім вакацій) — \$2.00.

Друкарія „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Пл.,
Ню Йорк.